

[Ole Vig Jensen]

var enig med det radikale venstre i, at vi måtte fremme en spredning af ejendomsretten. Hr. Ellemann-Jensen sagde også, at han dog ikke ville gå ind i debatten, før vi havde fået rapporten fra udvalget om lønmodtagerens medejendomsret. Den er nu kommet, og jeg spørger såvel hr. Ellemann-Jensen som regeringen: er tiden inde til nu at tage en drøftelse af medejendomsretten med henblik på at tage lovinitiativ? Jeg synes ikke, at det kan gå upåagtet hen i dette ting, at denne diskussion nu er i fuld gang uden for folketinget, og jeg har med interesse bemærket, at såvel i arbejdsgiverkredse som i lønmodtagerkredse er der en udpræget interesse bl. a. for den tanke, som det radikale venstre bygger sit medejersforslag på, nemlig overskudsdeling.

Jeg synes, at med al den diskussion, der hidtil er ført om disse spørgsmål, så er det, som om der nu er ved at være et udgangspunkt for en drøftelse, der skulle kunne føre til et praktisk resultat. Det radikale forslag er ikke et alt eller intet-forslag. Vi deltager meget gerne i de videre drøftelser. Vi hører til dem, der tror på, at skal vi sikre mere dybtgående økonomiske reformer, så kommer vi ikke uden om også at tage stilling til medejendomsretten, og det er vi positive over for.

I forbindelse med det offentliges udgiftspolitik har kommunerne været draget ind, og jeg kunne føje til, at nogle har hængt kommunerne ud for at føre en udgiftspolitik, der ikke er ganske ansvarlig. Det mener jeg er en urimelig beskyldning. Som det vist allerede er sagt under debatten her i dag af andre, så er størstedelen af de udgifter, som kommunerne sætter i værk, følger af lovgivning her i tinget. Det er udpræget, synes jeg, at netop i det seneste års tid, måske i det seneste halvandet år – det foregik nemlig også i den tidligere regerings tid – var der en stadig opfordring til kommunerne om at tage initiativer, at sætte aktiviteter i gang, at ansætte yderligere personale og at bruge af de forholdsvis store beholdninger, som kommunerne lå inde med.

Derfor skal det siges herfra i hvert fald, at hvis man vil have, at kommunerne skal holde igen på de offentlige udgifter – og jeg vil medgive, at det er det formentlig uundgåeligt og nok også ønskeligt at de gør – så kommer folketing og regering ikke uden om at ændre

en del af den lovgivning, som pålægger kommunerne ikke ubetydelige opgaver. Hvis man ser nærmere efter i de kommunale budgetter i disse år, så er det ikke mindst området børn og ældre, altså daginstitutionsområdet eller institutioner i det hele taget for børn og unge og institutioner og boliger for ældre, der viser den stærkeste stigning i de offentlige udgifter. Dette billede er kun til at ændre, hvis folketing og regering vil medvirke, og derfor hviler der faktisk et ganske tungt ansvar på tinget.

Jeg vil gerne sige, at den budgetredegørelse, som vi har fået for nogle få dage siden, er et udmærket initiativ og et godt instrument. Det er givetvis behæftet med en række fejl her i starten.

Som det er nævnt i indledningen, er der endnu ikke sikret den tilstrækkelige koordinering af de statslige og kommunale budgetter, og det giver visse vanskeligheder. Må jeg derfor stille et spørgsmål til regeringen – jeg ved ikke, om det er til finansministeren. Der har jo længe været overvejelser om at lave et fællesorgan, som kunne sikre en bedre samordning og en bedre koordinering mellem de statslige udgifter, de statslige initiativer og de kommunale initiativer og udgifter. Hvor langt er regeringen i sine overvejelser med at sikre et sådant organ, som måske endda med fordel kunne være uvildig rådgiver såvel for kommunerne som for folketinget og regeringen? Jeg tror, det er en af vejene til at sikre en bedre og rimeligere udvikling i samarbejdet mellem staten og kommunerne.

Jeg husker, at denne nye regering som en af sine første handlinger midt i den kommunale budgetperiode pålagde kommunerne nye byrder. Dengang, altså for et lille år siden, blev det klart sagt, at det ikke ville gentage sig. Nu er vi altså i nøjagtig den samme situation. Her midt under de kommunale budgetlægninger kan vi formentlig vente at kommunerne igen skal affinde sig med stramninger midt i budgetarbejdet. Det er en utilfredsstillende fremgangsmåde, og jeg synes, at ansvaret hviler tungere i denne omgang på regeringen, fordi man har vidst, hvor det bar hen. Det er jeg sikker på at man vidste. Jeg venter, at finansministeren vil svare på netop dette spørgsmål om den bedre samordning mellem kommuner og stat.

Jeg skal så om det udenrigspolitiske sige – af tidsmæssige grunde må mine bemærknin-